

Columns · Robby ... proost!

Halverwege de jaren tachtig voetbalde ik bij SVVU. Aan de Mytylweg, onder de rook van stadion Galgenwaard, beleefde ik geweldige jaren. Soms liep ik stadion Galgenwaard binnen om een wedstrijd mee te pikken van de toenmalige A1 van FC Utrecht. Dat elftal barstte van het talent, toch kwam vrijwel geen enkele speler in het eerste. Marcel Lindenaar en Dick Heesen lukte dat wel, maar een vaste waarde werden ze bij Utrecht nooit.

Rob Alflen was de uitzondering en een blinde kon dat destijds al zien. De van Sporting '70 afkomstige middenvelder koppelde een fijne techniek aan een overdosis tactisch inzicht. Op 13 april 1986 debuteerde hij, thuis tegen FC Twente en het seizoen daarna behoorde hij definitief tot de selectie. Het was het jaar waarin Erik Willaarts FC Utrecht via de nacompetitie Europa in schoot. Zijn finest hour bij onze club beleefde Rob Alflen op 4 september 1988. Met twee treffers – een wonderschoon stiftje en een verwoestend schot na een subtiele kapbeweging – had hij een belangrijk aandeel in de 3-1 winst van die middag.

Hoe vervelend ook, het was logisch dat Alflen door een grote club werd opgepikt. Bij Ajax won hij onder leiding van Van Gaal de Uefa Cup, maar mijn voorspelling ('Alflen gaat het Nederlands elftal halen') kwam niet uit. Voortdurende problemen met zijn rug noodzaakte hem zelfs om met voetballen te stoppen. Via de amateurs van Holland keerde hij toch terug als betaald voetballer, maar niet bij de club uit zijn geboortestad. Hij koos voor Vitesse, een beslissing die hem door veel supporters niet in dank werd afgenomen. Een verrader werd hij genoemd en ook ik begreep zijn keuze niet.

Dit seizoen was Alflen onze hoofdcoach en opnieuw nam hij beslissingen waar ik niets van begreep. Hij blunderde tegen Cambuur door de vervanger van Leeuwin te laat het veld in te sturen, waardoor we prompt de gelijkmaker incasseerden. Spelers als Letschert en Rubin werden op

verschillende posities geposteerd, maar vaak niet op de plek waar ze het beste tot hun recht komen. Zijn aanpak van de affaire Kali was er één van een vader die de meest verschrikkelijke streken van zijn zoon goed praat. En met het blijven geven van speelminuten aan Kai Heerings is hij wat mij betreft definitief door de mand gevallen. Voor mij is het simpel: Robby heeft gefaald als trainer van FC Utrecht.

Ondanks alle kritiek van de supporters (tactisch zwak, geen visie, er wordt niet hard genoeg getraind, Robby rookt en drinkt teveel) bleef Alflen zichzelf. Humoristisch, open, eerlijk en realistisch. Geen gedraai of gezwam, gewoon zeggen hoe het is. Geen openlijke ruzies uitvechten over de rug van anderen, geen excuses zoeken, maar kritisch kijken naar zijn eigen prestatie. Gewoon, nuchter als altijd ... Als mens heeft Robby dan ook beslist niet gefaald.

Voor mij een reden om zondag in de kantine van Domstad voorafgaand aan de laatste thuiswedstrijd een biertje op hem te nemen. Robby ... proost!